

25 ianuarie – 31 ianuarie

De la mândrie la smerenie

Textul de memorat: „Cât de mari sunt semnele Lui și cât de puternice sunt minunile Lui! Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și stăpânirea Lui dăinuie din neam în neam!” (Daniel 4:3)

Mândrie - așa a fost numit primul păcat. Mai întâi a fost manifestată de Lucifer, un înger din curțile cerului. Dumnezeu a spus prin Ezechiel: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau privesc împăraților” (Ezechiel 28:17).

Mândria l-a condus la cădere pe Lucifer și acum el însuși mândrie în om, conducându-l la răzvrătire față de Dumnezeu și la a alege calea spre distrugere. Cu toții suntem ființe căzute, dependente de Dumnezeu pentru însăși existența noastră. Orice dar avem, orice reușim să realizăm cu aceste daruri, vine doar de la Dumnezeu. Și atunci, cum să îndrăznim să fim mândri, lăudăroși sau aroganți când, în realitate, smerenia ar trebui să caracterizeze fiecare faptă a noastră?

Lui Nebucadnețar i-a luat mult timp să înțeleagă importanța umilinței. Nici apariția celei de-a patra persoane în cuptorul aprins (studiul de săptămâna trecută) nu i-a schimbat cursul vieții. Doar după ce Dumnezeu i-a luat împărăția și l-a trimis să locuiască cu fiarele câmpului, împăratul și-a recunoscut adevărata stare.

Duminică, 26 ianuarie – „Nu este acesta Babilonul cel mare?”

1. Ce i s-a întâmplat apoi împăratului și de ce? Daniel 4:1-33

Dumnezeu i-a dat lui Nebucadnețar un al doilea vis. De această dată, împăratul nu a mai uitat visul. Dar, pentru că înțelepții Babilonului din nou nu au reușit, împăratul i-a cerut lui Daniel să îi tâlcuiască visul. În acest vis împăratul văzuse un copac mare care ajungea până la cer și o ființă cerească poruncise ca acest copac să fie tăiat. Doar trunchiul și rădăcinile lui trebuiau lăsate și aveau să fie udate de rouă cerului. Cu siguranță că pe Nebucadnețar l-a tulburat partea visului în care ființa cerească a spus: „Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară și vor trece șapte vremuri peste el” (Daniel 4:16). Dându-și seama de seriozitatea visului, Daniel i-a spus foarte politicos că și-ar dori ca acest vis să fie pentru vrăjmașii împăratului. Dar, credincios soliei transmise în vis, Daniel i-a precizat că, de fapt, visul se referea chiar la împărat.

În Biblie, simbolul copacului este folosit adesea pentru împărați, națiuni și imperii (Ezechiel 17; 31; Osea 14; Zaharia 11:1,2; Luca 23:31). Astfel, copacul cel mare se potrivește reprezentării unui împărat arogant. Dumnezeu i-a dat stăpânire și putere lui Nebucadnețar, dar el a refuzat în mod constant să recunoască faptul că tot ce avea venea de la Dumnezeu.

2. Ce anume din răspunsul împăratului ne arată că ei încă nu înțelesese avertizarea dată de Dumnezeu? Daniel 4:30

Probabil că un aspect periculos al mândriei este că te poate face să uiți cât de dependent ești de Dumnezeu în tot ce faci. Când uităm acest lucru, ne poziționăm pe un teren spiritual periculos.

Ce lucruri ai realizat în viața ta? Te poți bucura de ele, totuși fără să fii mândru? Dacă da, cum?

Luni, 27 ianuarie – Avertizat de profet

3. Pe lângă avertizarea despre ce urma să se întâmple, ce i-a spus Daniel împăratului să facă și de ce? Daniel 4:27; (Vezi și Proverbele 14:31.)

Daniel nu numai că a interpretat visul, ci i-a prezentat lui Nebucadnețar și o cale de ieșire din situația respectivă.

Nebucadnețar a început o lucrare măreață de construire în Babilon. Grădinile, un sistem de canalizare și sute de temple și alte proiecte de construcție au transformat cetatea în una dintre minunile lumii vechi. Dar splendoarea și frumusețea, cel puțin în parte, erau obținute prin exploatarea robilor și prin neglijarea celor săraci. Ba mai mult, bogăția imperiului era folosită pentru a satisface plăcerile împăratului și ale celor din anturajul lui. Astfel, mândria nu doar că îl împiedica pe Nebucadnețar să îl recunoască pe Dumnezeu, ci, ca o consecință, îl făcea să uite greutățile prin care treceau cei în nevoie. Dată fiind grija specială pe care Dumnezeu o are față de cei săraci, nu este deloc surprinzător faptul că, dintre toate celelalte posibile păcate pe care Daniel le-ar fi putut prezenta înaintea împăratului, el a scos în evidență păcatul neglijării săracilor.

Solia transmisă lui Nebucadnețar nu era nicidecum nouă. Profeții Vechiului Testament l-au avertizat adesea pe poporul lui Dumnezeu împotriva asuprii celor săraci. Într-adevăr, unul dintre păcatele proeminente, printre altele, care a adus alungarea împăratului a fost neglijarea celor în nevoie. În definitiv, mila față de săraci este cel mai înalt mod de exprimare a dragostei creștine, iar exploatarea și neglijarea săracilor este un atac asupra lui Dumnezeu însuși. Prin îngrijirea nevoiașilor noi recunoaștem că Dumnezeu deține totul, adică noi nu suntem proprietari, ci doar administratori ai bunurilor Sale.

Când le slujim semenilor cu ceea ce avem, noi îl onorăm pe Dumnezeu și recunoaștem stăpânirea Sa. Valoarea și funcția bunurilor materiale este determinată de faptul că ele îi aparțin lui Dumnezeu. Acesta este punctul în care Nebucadnețar a dat greș și noi riscăm de asemenea să greșim dacă nu recunoaștem suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor realizărilor și nu demonstrăm practic acest lucru prin ajutorarea celor în nevoie.

Marti, 28 ianuarie – Cel Preaînalt domnește...

În ciuda faptului că i se spusese să se pocăiască și să caute iertarea lui Dumnezeu, mândria fără margini a lui Nebucadnețar a făcut ca această pedeapsă cerească să fie adusă la îndeplinire (Daniel 4:28-33). În timp ce se plimba prin palatul său și se măgulea cu cele realizate, împăratul a fost atins de o boală mintală care l-a făcut să fie alungat din palat. Posibil să fi suferit de o tulburare mintală numită în zilele noastre zoantropie, care îl face pe pacient să se comporte ca un animal.

4. Ce ne spun versetele de mai jos despre șansa pe care a avut-o împăratul de a evita pedeapsa? 2 Împărați 20:2-5; Iona 3:10; Ieremia 18:7,8

Din nefericire, Nebucadnețar a trebuit să-și învețe lecția pe calea grea. Când a primit puterea împărătească, Nebucadnețar nu a avut capacitatea de a se gândi la relația lui cu Dumnezeu. Astfel, lipsindu-l pe împărat de autoritatea lui regală și trimițându-l să trăiască împreună cu fiarele pământului, Dumnezeu i-a dat ocazia să-și recunoască dependența totală de El. De fapt, lecția supremă pe care Dumnezeu a dorit să i-o dea acestui împărat arogant a fost să-l facă să recunoască „stăpânirea Celui ce este în ceruri” (Daniel 4:26). Într-adevăr, pedeapsa rostită în dreptul împăratului avea un scop mai mareț în planul lui Dumnezeu, lucru exprimat foarte clar în hotărârea din „sfatul străjerilor” cerești: „Ca să știe cei vii că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place și înalță în ea pe cel mai de jos dintre oameni” (Daniel 4:17).

Pedeapsa primită de Nebucadnețar ar trebui să fie o lecție pentru noi toți. Deoarece și noi facem parte dintre „cei vii”, ar fi bine să luăm seama la lecția importantă care trebuie învățată de aici: „Cel preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor.”

De ce este important să învățăm că Cel Preaînalt stăpânește? Ce impact ar trebui să aibă această

Miercuri, 29 ianuarie – „Am ridicat ochii spre cer”

5. Cum și de ce s-a schimbat situația lui Nebucadnețar? Daniel 4:34-37

Dumnezeu a permis ca Nebucadnețar să fie lovit de o boală ciudată, dar, în cele din urmă, El i-a redat sănătatea. Totul s-a schimbat în momentul în care, la sfârșitul celor șapte ani preziși de profet, împăratul suferind și-a ridicat ochii spre cer (Daniel 4:34).

„Timp de șapte ani, Nebucadnețar a fost o uimire pentru supușii lui; timp de șapte ani a fost umilit înaintea lumii întregi. Apoi, judecata i-a fost redată și, ridicându-și ochii în umilință către Dumnezeul cerului, el a recunoscut mâna divină în pedepsirea lui. Într-o proclamație publică a recunoscut vinovăția sa și mila cea mare a lui Dumnezeu în vindecarea lui.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 520

Cu siguranță că pot apărea mari schimbări când ne ridicăm ochii spre cer. De îndată ce și-a recăpătat judecata, împăratul a arătat că învățase lecția.

Dar această istorie nu este atât de mult despre Nebucadnețar, cât despre mila lui Dumnezeu. Împăratul respinsese alte trei ocazii de a-L accepta pe Dumnezeul lui Israel ca Domn al vieții sale. Aceste ocazii au fost la dispoziția sa când a recunoscut înțelepciunea excepțională a celor patru tineri robi (Daniel 1), când Daniel i-a tâlcuit visul (Daniel 2) și când cei trei tineri evrei au fost salvați din cuptorul încins (Daniel 3). Dacă acea salvare nu l-a umilit, ce altceva ar fi putut să o mai facă? În ciuda încăpățânării împăratului, Dumnezeu i-a dat o a patra șansă, i-a câștigat inima și l-a repus în poziția sa de împărat (Daniel 4). Așa cum vedem din cazul lui Nebucadnețar, Dumnezeu dă șansă după șansă pentru a ne readuce în relație cu El. Multe secole mai târziu, Pavel scria că Domnul „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:4). În această istorisire vedem o exemplificare clară a acestui adevăr.

În ce mod ai fost și tu smerit de Dumnezeu? Ce ai învățat din acea experiență? Ce schimbări ar fi nevoie să faci pentru a evita să înveți aceeași lecție din nou?

Joi, 30 ianuarie – Smerit și recunoscător

6. Ce a declarat împăratul în pocăința sa? Dat fiind contextul, ce lucru important a vrut să transmită? Daniel 4:35

Cum putem știi că, într-adevăr, Nebucadnețar l-a recunoscut pe Dumnezeul cel adevărat? Găsim o dovadă evidentă în faptul că el este autorul scrisorii incluse de Daniel în capitolul 4. Mare parte a acestui capitol pare să fie o transcriere a unei scrisori pe care împăratul a trimis-o în marea lui împărăție. În această scrisoare, împăratul a povestit despre mândria și nebunia lui și a recunoscut smerit intervenția lui Dumnezeu în viața sa. Monarhii din vechime rareori scriau ceva în defavoarea lor. Practic, toate documentele vechi regale pe care le cunoaștem îi aduc slavă împăratului. De aceea, un astfel de document, în care împăratul și-a recunoscut mândria și purtarea animalică, arată o adevărată convertire. Mai mult, prin faptul că a scris o scrisoare în care și-a povestit experiența și a recunoscut smerit suveranitatea lui Dumnezeu, împăratul a avut atitudinea unui misionar. El nu a mai putut să țină doar pentru el ce experimentase și învățase de la adevăratul Dumnezeu. Ce am văzut aici, în rugăciunea împăratului și lauda pe care l-o aduce lui Dumnezeu (Daniel 4:34-37), descoperă realitatea experienței lui.

Acum împăratul avea un set de valori diferit și putea să recunoască limitele puterii umane. Într-o rugăciune profundă de recunoștință, el a înălțat puterea Dumnezeului lui Daniel și a recunoscut că „toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui” (Daniel 4:35). Cu alte cuvinte, oamenii nu au nimic în ei cu care să se mândrească. Această ultimă privire asupra vieții lui Nebucadnețar pe care o găsim în cartea Daniel ne prezintă un împărat smerit și recunoscător, care îl laudă pe Dumnezeu și ne dă un avertisment clar cu privire la mândrie.

Desigur, Dumnezeu continuă să schimbe vieți și astăzi. Indiferent cât de mândri sau păcătoși sunt oamenii, la El există har și putere de a-i transforma pe păcătoșii răzvâriți în copii ai Dumnezeului cerului.

Citește Filipeni 2:1-11. Ce anume ar trebui să elimine total mândria din viața noastră?

Vineri, 31 ianuarie – Un gând de încheiere

„Monarhul atât de mândru odinioară a devenit un copil smerit al lui Dumnezeu; conducătorul tiran și arogant a devenit un împărat înțelept și îndurător. Acela care îl sfidase și îl hulise pe Dumnezeul cerului a recunoscut acum puterea Celui Preaînalt și, cu seriozitate, a căutat să promoveze temerea de Iehova și fericirea supușilor lui. Sub muștrarea Aceluia care este împăratul împăraților și Domnul domnilor, Nebucadnețar a învățat în cele din urmă lecția pe care toți conducătorii trebuie să o învețe, și anume că adevărata măreție constă într-o bunătate adevărată. L-a recunoscut pe Iehova ca Dumnezeu cel viu, zicând: «Acum eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie.»

Planul lui Dumnezeu ca această mare împărăție a lumii să mărească lauda Sa a fost împlinit. Această proclamație publică în care Nebucadnețar a recunoscut mila, bunătatea și autoritatea lui Dumnezeu a fost ultimul act al vieții lui raportat în istoria sfântă.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 521

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Iov 27-33

1. Ce făceau tinerii și bătrânii de la poarta cetății când Iov se ducea acolo?
2. Ce făcea Iov când oamenilor care îl ascultau li se înmuia inima?
3. Ce spunea Iov despre harpa sa și cavalerul său?
4. Cine spunea că a fost făcut din noroi?

Evanghelizare, (secțiunea 6, EFORTUL PUBLIC) subcapitolul „Solia adevărului prezent”

5. Ce fel de note și imnuri trebuie evitate în prezentarea soliei adevărului prezent?